

Ὡ ἀδελφέ μου, καὶ διατί στέλνει ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους τόσους πειρασμοὺς καὶ τόσους κινδύνους καὶ τόσα θανατικά καὶ τόσα γιαγγίνια – ἤγουν ὅπου καίονται τόσα κάστηρ – καὶ πολέμους καὶ αἱματοχυσίες καὶ σκλαβίες καὶ τόσες ζημίες καὶ παλουκῶνουν, φουρκίζουν καὶ κρεμνοῦν καὶ ἐκκλησιῶν ἀφάνισμα καὶ χωρίων ἐρήμωμα καὶ σεισμοὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπόκαυμα καὶ σημεῖα ἐν σιλήνῃ καὶ ἐν οὐρανῷ, σημεῖα ἐν ἀνθρώποις καὶ πῆνα καὶ χαλάζι; Ὅμοίως στέλνει τὴν πᾶσαν ἡμέραν τὰ ἄγρια θηρία καὶ διαγουμίζουν τὰ τίποτά μας, καὶ μᾶς κροῦν τὴν πᾶσαν ἡμέραν, καὶ μᾶς ἀδικοῦν καὶ μᾶς τζερεμετίζουν καὶ ἀδράχνουν τὰ παιδιά μας ἀπὸ τὲς ἀγκάλλες μας καὶ τὰ παραδίδουν τοῦ διαβόλου καὶ ἐκαταμίαναν ὅλους μας καὶ παραδέρνομεν ἡμέρα καὶ νύκτα καὶ δουλεύομε μὲ γυναῖκες, μὲ παιδιά μας καὶ ὅσον θαρροῦμεν νὰ ἐβγοῦμε ἀπὸ τὸ χρέος, τόσον βαθύτερα σεβαίνομε εἰς περισσότερον χρέος. Καὶ ὅταν ἀπεθάνωμε τὰ τίποτές μας ὅλα τὰ παίρνουν οἱ χρεῶστες καὶ τὰ παιδιά μας ἀπομένουν ἐπτωχά, γυμνά, ξυπόλυτα, ἀξούριστα, ὄνειδισμένα, ὑβρισμένα, καταφρονημένα ἀπὸ ὅλους. Ὅμοίως στέλνει ὁ Θεὸς λοιμικὲς ἀστένειες πολλὰ καὶ μᾶς πονοῦν ὅλα τὰ μέλη.

Καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ τοιαῦτα ὅμοια δὲν ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον εἴμητα μὲ τὸ νὰ εἴμεσθεν ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι πόρνοι, μοιχοὶ καὶ ἄδικοι καὶ ἀνελεήμονες καὶ ἀμετανόητοι. Διὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα στέλνει ὁ Θεὸς τὲς πολλὰς τοῦ ὄργου εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ ἰδοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὰ πολλὰ τοῦ φοβερίσματα, νὰ παύσωμε πᾶσα εἶς ἀπὸ τὰ κακά μας θελήματα καὶ ὡς φρόνιμοι καὶ γνωστικοὶ νὰ κάμωμε ἀποχὴ τὴν ἀμαρτίαν καὶ νὰ πέσωμε εἰς μετάνοιαν καὶ νὰ βάλωμε καλὴν ἀρχὴν καὶ καλὸ θεμέλιον, νὰ κάμωμε τὰ καλὰ ἔργα καὶ θεάρεστα. Διότι ἔτσι ὀρίζει ὁ Δαβὶδ ὁ προφήτης: “ἐκκλινὸν ἀπὸ κακοῦ καὶ ποίησον ἀγαθόν”, διὰ νὰ σηκῶσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ὄργην τοῦ τὴν δικαίαν καὶ νὰ μᾶς στείλῃ τὸ ἔλεός του διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἀμήν.

Paolo Odorico (επιμ.), *Conseils et mémoires de Synadinos, prêtre de Serrès en Macédoine (XVIIe siècle)*, Editions de l' Association “Pierre Belon”, Παρίσι 1996.